

„Když jsme začínali, tak samozřejmě nikdo z nás nečekal, že by to mohlo takhle dlouho vydržet. Bylo to takové nadšení, chtěli jsme hrát a neuvažovali jsme, kam až to může dospět.“

Pepa Pavka

GALAXIE, JAK TO VŠECHNO ZAČALO

Dubňany 1979/© Karel Holomáč

Počátky kapely sahají do roku 1977, kdy jsme v Čejkovicích na Hodonínsku založili tehdy ještě bezejmennou kapelu. Byli jsme všichni bývalí spolužáci ze základky, jak také jinak, a to Pepa Demela, Karel Michna a já. Tak nějak jsme si rozdělili nástroje: Karel na basu a my dva Pepíci kytary. Nástroje jsme koupili od bratrů Vaskových, kteří již v té době ukončili svoji uměleckou činnost v místní taneční kapele. No jo, ale chyběl nám bubeník. V té době nás na zkušebně, kterou jsme měli v prostorách starého mlýna pod hřbitovem, navštívil další spolužák Pepa Pavka.

„Ahoj, doneslo se mi, že jste založili kapelu,“ povídá na uvítanou, „mohl bych s vámi hrát?“

„No jasně,“ odpovídám, „a na co hraješ?“

„Zatím na nic, ale klidně se na něco naučím.“

„Tvůj děda hrával v dechovce na buben, tak to bys mohl po něm podědit nějaké ty geny, ne?“ napadá mě řešení absence bubeníka.

„Možná ano, máme doma po dědovi buben,“ chytá se Pepa příležitosti.

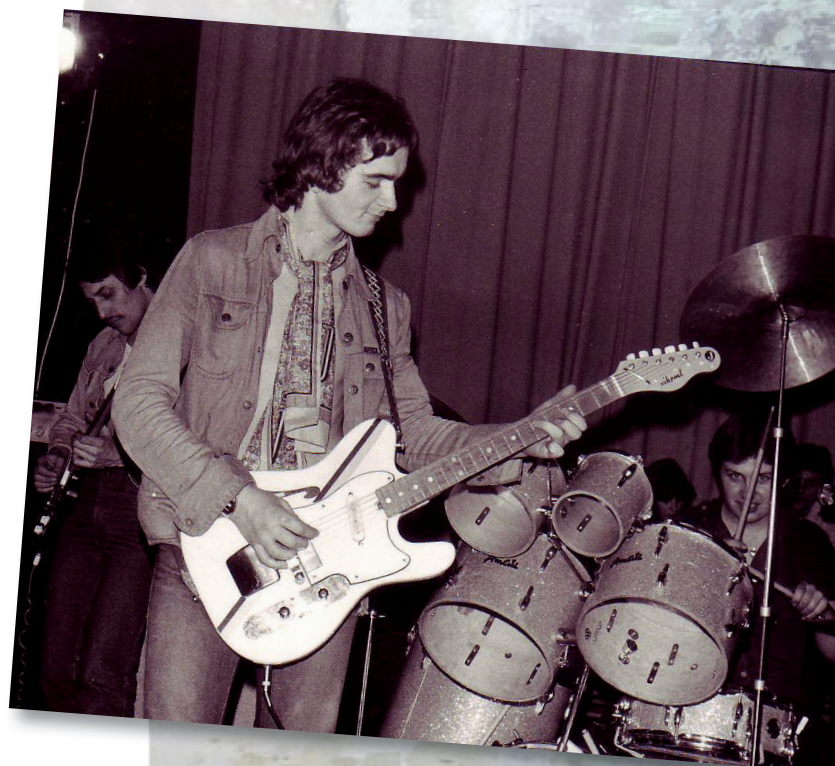
„Tak tě tedy bereme do kapely a budeš hrát na bicí,“ rozhodujeme a jsme rádi, že jsme tak elegantně vyřešili velký problém.

Kapela byla komplet. Tedy kapela, spíše pokus o kapelu. Obstojně jsem kytaru ovládal akorát já, máje jakési zkušenosti s hraním trampských písniček s klukama na internátě v Bratislavě, kde jsem v té době studoval. Doma jsem při skladbách z Laxíku mlátil vařečkami do polstrovaných židlí, takže jsem "uměl" i na bicí a mohl tak dávat Pepovi první bubenické hodiny. Nutno podotknout, že byl velmi učenlivý a svůj nástroj brzy bravurně ovládal. Asi v něm nějaké ty geny po dědečkovi byly.

Naše první skladby byly shlukem nekontrolovatelných náhodných pazvuků, které se tóny nedaly nazývat ani náhodou. Logicky naše snaha o umění vedla k vyhazovu ze zkušebny pro rušení nočního klidu místních občanů, kteří si stěžovali na naše skřeky, jež rušily pohřební obřady na místním hřbitově.

Dubňany 1979/© Karel Holomáč

Čejkovice 1979/© Karel Holomáč

„I nebožtíci se v hrobě obracejí,“ tlumočil nám stížnosti předseda MNV, „přestěhujete se na Kulturní dům, abyste neřekli, že nepodporuju kulturu.“

No to byla paráda, zkušebna na pódiu, takový luxus. To jsme se už cítili jako hotová kapela. Stát na pódiu a hrát pro své kamarády. Tedy spíše kamarádky, najednou jich kolem nás bylo nějak moc. Víc než zkoušení jsme se věnovali ženské polovičce z řad návštěvníků našich zkoušek. Dýchánky na kulturáku byly častější než samotné zkoušení a náš Everest spočíval v balení holek, které v nás viděly bohy. Tak proč se tomu, sakra, bránit?

„Hele kluci, už tady zkoušíte půl roku a nevidím žádné výsledky, asi vás budu muset ze zkušebny opět vyhodit,“ zmrazil nás jednoho dne předseda.

„Předsedo, to nám nemůžete udělat,“ kontruujeme.

„Sežeňte si nějakého dobrého muzikanta, před kterým zahrajete, a on posoudí, zda z vás něco bude nebo ne,“ položil nám nůž na krk.

„Tak to je konec,“ povídám klukům.

„Znám jednoho muzikanta z Dolních Bojanovic, nějaký Lelka, toho bychom si mohli pozvat,“ navrhuje Pepa Pavka.

Rozhodnuto, jedeme do Bojanovic za Lelkou na zkoušku jejich kapely Emergence. Spadla nám čelist, kapela hrála výborně a pro nás naprosto nedostižně.

„Ty vole, to rovnou zabalme, tak v životě hrát nebudeme,“ házím flintu do žita.

„Kdo nic nedělá, nic nepokazí,“ odsekává Pepíno Pavka a probouzí se v něm buldočí zapálení pro věc, která se v budoucnu ukázala jako zásadní pro vytrvání Argemy na výsluní popmusic.

„Tak já se na vás přijedu podívat, ale mohu až za tři týdny,“ hází do placu PAN muzikant a my souhlasili. Aspoň máme tři týdny čas, naučit se nějaké skladby.

Začala tvrdá práce, magič jede naplno a my do sebe bušili skladby od Katapultu, Žbirky a Olympiku. Byly jednoduché, v podstatě na tři čtyři akordy, na tom se nedá nic zkazit. Najednou jsme zjistili, že pod tlakem jsme schopni hrát docela obstojně. Akorát těch holek nám bylo líto, nějak jsme na ně neměli čas.

Den D byl tady. Předseda a Lelka pod pódiem, my na pódiu.

„Tak co umíte nejlépe?“ dává nám na vybranou Lelka.

„Biely kvet od Žbirky,“ my jednohlasně.

Čejkovice 1979/© Karel Holomáč

„Tak do toho.“

„Biely kvet, darujem ti biely kvet...“ nese se hitovka kulturákem.

„Co dalšího umíte?“

„Hlupák váhá od Katapultu.“

„Tak to rozbalte.“

„Když ti svoje záda štěstí ukáže...“ opět notujeme.

„No, není to špatný, něco z nich bude,“ odpovídá Lelka na dotaz předsedy, zda to s námi má cenu.

„Tak jo, tak tu můžete dál zkoušet,“ ukončuje naši hudební maturitu předseda a odchází.

„Kluci, bylo to příšerný, ale když jsem viděl to vaše odhodlání, nemohl jsem jinak,“ říká nám již o samotě Lelka a my tehdy ani nedocenili, jak velkou a zásadní službu udělal pro naši další uměleckou dráhu.

„A jak se jmenuje vaše kapela?“ překvapil nás otázkou.

„Galaxie,“ zaznělo od někoho z nás. A kapela byla na světě.

Dubňany 1979/© Karel Holomáč

Úplný začátek:

Pepa Pavka, Pepa Holomáč a Karel Michna
Čejkovice 1978/© Karel Holomáč

